ΕΤΟΣ Α'. — ΑΡΙΘ. 34 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗ 24 ΙΟΥΝΙΟΥ 1879 ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ν. Ε. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ.
Διευθυντής

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γερανίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἀθήναις	ἐτησία δρ.	Ν. 8
» »	ἑξάμ. »	» 5
» ταῖς ἐπαρχ.	ἐτησία »	» 10
» » »	ἑξάμ. »	» 6.
» τῷ ἐξωτερ.	ἐτησία φρ.	15.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ Ῥωσσίδες Παρθένοι ἢ σκηναὶ τῶν Μηδενιστῶν.— Ῥωσικοὶ ἔρωτες Ἐμ. Γονζαλές, (μετὰ εἰκόνος). — Ἓν παράδειγμα (διήγημα Ed. Amicis) (τέλο.). — Ποικίλα.— Ποίημα Ἀγ. Παράσχου. — Ἐκτέλεσις τῆς θανατικῆς ποινῆς τοῦ Μηδενιστοῦ Σολοβιὲφ (μετὰ εἰκόνος).—Βιβλία Νεοφανῆ.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛ. ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις	λεπτὰ	10.
» ταῖς ἐπαρχίαις ..	»	15.
» τῷ ἐξωτερικῷ ...	»	25.
Φύλλα προηγούμενα	»	50.

διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς ἐδύθισε τὴν ἀσπράψασαν λεπίδα τοῦ γιαταγανίου εἰς τὸ στῆθός του. σε. 246 στήλ 2.

ΑΙ ΡΩΣΣΙΔΕΣ ΠΑΡΘΕΝΟΙ

Η ΣΚΗΝΑΙ ΤΩΝ ΜΗΔΕΝΙΣΤΩΝ

—

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΚΥΑΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

—

— Ναί, πολιτικὸς πάντοτε αἰθεροβατῶν. Ἐν Γαλλίᾳ θὰ ἐλέγομεν ὅτι εἶναι ἐπιδεικτικός. Ἐνταῦθα οἱ λόγοι του εἶναι χρησμοί. Λαλεῖ βραδέως, ἐμφαντικῶς, ἰσχυριζόμενος πάντοτε ὅτι ἔχει ὑψηλοὺς λόγους διὰ πᾶν ὅ,τι ἢ πράττει ἢ συμβουλεύει. Τὸ γόητρον τοῦ Γορτσακὼφ προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι οὐδεὶς δύναται ν' ἀντείπῃ αὐτῷ. Ὁ αὐτοκράτωρ θέλει μεταρρυθμίσεις, ἀλλ' ὁ Γορτσακὼφ δὲν θέλει· ἡ δὲ ἐπιρροή του καὶ ἡ αὐθεντία του ἐπιβάλλονται εἰς τὸν αὐτοκράτορα. Ἡ δύναμις τοῦ πολιτικοῦ τούτου ἀνδρὸς εἶναι οἱ ἐπιβλητικοὶ τρόποι του καὶ αἱ μεγάλαι του φράσεις.— Ἰσχύς του δὲ εἶναι ἡ ὑπομονή. Ἅπασα ἡ μεγαλοφυΐα του συνίσταται εἰς τοῦτο καὶ μόνον: νὰ ἐπωφεληθῇ τὴν περίστασιν μόλις αὕτη παρουσιασθῇ. Ἂν ἦναι συντηρητικός, οὔτε ἀμαθὴς εἶναι, οὔτε τυφλός. Βλέπει λίαν καθαρῶς τὸ λαϊκὸν ρεῦμα, ἀλλὰ προσπαθεῖ νὰ μεταβάλῃ τὸν ροῦν του. Ὀλίγοι ἄνθρωποι κατέβαλον, ὡς αὐτός, τόσας προσπαθείας, ὅπως παρεμβάλωσι προσκόμματα εἰς τὸν πρόοδον ἔθνους τινός. Ἀλλ' εἶναι γέρων.

— Καὶ ἡ πρόοδος βαδίζει.

— Μεθ' ὅλην τὴν φοβερὰν μυστικὴν ἀστυνομίαν, ἐπαναστατικὸν κομιτάτον συνεδριάζει ἐν Πετρουπόλει, τοιχοκολλεῖ προκηρύξεις, ἀπαγγέλλει θανατικὰς ἀποφάσεις, καὶ τὸ σπουδαιότερον ἐκτελεῖ αὐτάς. Ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν διαπράττονται μυστηριώδεις δολοφονίαι. Ἐδῶ εἰς χωροφύλαξ εὑρίσκεται νεκρός, φέρων εἰς τὰ στήθη τρεῖς ἢ τέσσαρας βολὰς πολυκρότου, ἐκεῖ υἱός τις ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας κεῖται θῦμα πληγῆς ἐγχειριδίου. Μὲ ἐβεβαίωσαν ὅτι τὴν πρωΐαν ταύτην ἔπεσεν ἐν τῇ ἀμάξῃ τοῦ αὐτοκράτορος μέγας ἐρυθρὸς φάκελλος, χωρὶς νὰ δυνηθῶσι νὰ ἐννοήσωσι πόθεν ἔπεσεν, ἐξ οὐρανοῦ ἢ διὰ τῆς θυρίδος,

— Καὶ εἶναι πολυάριθμοι οἱ κοινωνισταὶ οὗτοι ;

— Ἄλλοι τὸ πιστεύουσιν, ἄλλοι τὸ ἀρνοῦνται. Ὑπάλληλός τις τοῦ τρίτου τμήματος μεθ' οὗ συνωμίλησα ἐμπιστευτικῶς προχθές, μοὶ ἔλεγεν ὅτι θὰ ἦσαν ἐπίφοβοι, ἂν ἦσαν κάλλιον ὠργανισμένοι. Καθ' ἃ ὅμως φαίνεται, λαμβάνουσι τὸ σύνθημα ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς, ὅπου εὑρίσκονται πολλοὶ πρόσφυγες. Ἀλλά, ὁ ρῶσσος ἰατρός, ὅστις σὲ εθεράπευσε, μήπως ἦτο καὶ αὐτὸς κοινωνιστὴς ποόσφυξ ;

— Ἄγνοῶ, εἶπεν ὁ Ῥαϊμόνδος μετ' ἐπιφυλάξεως. Ὅπως δήποτε, μοὶ ἐπρομήθευσεν ὑψηλὰς ὑποστηρίξεις, αἵτινες θὰ μὲ βοηθήσωσι νὰ ἐπανορθώσω ταχέως τὰς οἰκονομικάς μου συμφοράς.

— Πράγματι, οἱ προστάται σου οὗτοι πρέπει νὰ ἦναι λίαν ἰσχυροί. Μόλις δύο ἡμέρας εἶσαι εἰς Πετρούπολιν καὶ ἐγένεσο δεκτὸς ἐν τῷ Χειμερινῷ Μεγάρῳ !

— Πρίγγιψ τις, ἢ μᾶλλον πριγγίπισσα μὲ εἰσήγαγεν,

— Νέα ;

— Νέα καὶ ὡραία.

— Ἀ ! ἂν καὶ ἡ καρδία σου ἀνίστατο, ὡς ἀνέστη τὸ σῶμά σου !

Ὁ Ὁράτιος δὲν περιέμεινεν τὴν ἀπάντησιν τοῦ φίλου του, ἀλλά :

— Παρατήρησε, εἶπεν. Ἰδοὺ ὁ φοβερὸς ἀρχηγὸς τοῦ τρίτου τμήματος τῆς αὐτοκρατορικῆς γραμματείας.

Καὶ ὁ νέος διπλωμάτης ἐδείκνυεν εἰς τὸν φίλον του ἄτομόν τι, φέρον στολὴν ἀνοικτοκύανον, καὶ ἔχον πλῆρες τὸ στῆθος ταινιῶν, σταυρῶν καὶ ἀστέρων.

— Εἶναι ὁ στρατηγὸς Τρεπῶφ, ὃν καλοῦσιν ἀρχηγὸν τῆς πόλεως, καὶ ὅστις εἶναι ὁ ἀνώτατος διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τῆς Πετρουπόλεως καὶ αὐτοκρατορίας. Πᾶσαι αἱ ἀνοικτοκύανοι στολαί, ἃς βλέπεις ἐνταῦθα, ἀνήκουσιν εἰς τὴν δημοφιλῆ ἐκείνην διοίκησιν, ἥτις καλεῖται κυανῆ ἀστυνομία, ὡς ἐκ τοῦ χρώματος τῆς στολῆς. Χρῶμα ἀθῶον καὶ πρόσχαρι, καλύπτον φοβερὸν θεσμόν.

— Οὕτως, ἐν Ῥωσσίᾳ, ἡ μυστικὴ ἀστυνομία ἐπιδεικνύεται ἐν μεγάλῃ στολῇ ; παρετήρησεν ὁ Σαβέρ.

— Καὶ κατέχει μάλιστα τὴν πρώτην θέσιν. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ τρίτου τμήματος εἶναι εἷς τῶν σπουδαιοτέρων καὶ εὐϋπολημπτοτέρων λειτουργῶν τῆς αὐτοκρατορίας. Ὁ πρίγγιψ Ὀρλῶφ καὶ μετ' αὐτὸν ὁ κόμις Σουβαλῶφ ἦσαν ἐπὶ μακρὸν οἱ πρῶτοι λειτουργοὶ τοῦ Κράτους καὶ οἱ κάλλιστοι τῶν φίλων τοῦ αὐτοκράτορος.

— Ἡ κατασκοπία ἀπολαύει μεγάλης ὑπολήψεως ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἐν Γερμανίᾳ. Τοῦτο ἐννοεῖται. Ἄνευ τῆς ἀστυνομίας, οἱ δεσπόται οὐδὲ στιγμὴν δυνανται νὰ ἦναι ἀσφαλεῖς.

— Πλέον σιγά, πρὸς Θεοῦ ! Εἶπεν ὁ Ὁράτιος, διότι πανταχοῦ ὑπάρχουσι κατάσκοποι. Κυρίως ἐν Ῥωσσίᾳ δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ ρητόν : «οἱ τοῖχοι ἔχουσιν ὦτα. Μετὰ τὰς ἐπαναστατικὰς τοιχοκολλήσεις τῆς πρωΐας ταύτης, βεβαιοῦσιν ὅτι ἡ συνωμοσία ἐκτείνεται ἄχρις αὐτοῦ τοῦ παλατίου τοῦ Τσάρου, καὶ ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν μυστικῶν πρακτόρων ἐτριπλασιάσθη. Βλέπεις τὸν πλησίον ἡμῶν ἐπωμιδοφόρον, τὸν ἔχοντα γερμανικὴν φυσιογνωμίαν ; Τί νὰ σοὶ εἰπῶ ; Οὐδεμίαν ἐμπιστοσύνην μοὶ ἐμπνέει. Ἐδῶ πρέπει νὰ ἦναί τις συνετός, διότι εἰς τὴν ἐλαχίστην ὑποψίαν σὲ ἁρπάζουσι, σὲ φυλακίζουσι, καὶ πολλάκις ἄνευ τύπων καὶ δίκης σὲ ἀποστέλλουσι νὰ διασκεδάζῃς εἰς Τοβόλσκην ἢ εἰς Ὑρκούσκην.

— Θαυμάσιος τόπος ! ἀνέκραξεν ὁ Ῥαϊμόνδος. Εὐτυχῶς δὲν ἦλθον ἐν Ρωσσίᾳ, ὅπως ἀσχοληθῶ εἰς τὰ πολιτικά, ἀλλ' ὅπως ἀνακτήσω ταχέως τὴν περιουσίαν μου.

— Καὶ τίνι τρόπῳ ;

— Εἶμαι μηχανικός. Ἐλπίζω δὲ νὰ ἐπιτύχω τὴν παραχώρησιν σιδηροδρόμου τινος τῆς μεσημβρινῆς Ῥωσσίας.

Τὸ πλῆθος ἐφαίνετο αὐξάνον. Ἀΐφνης ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου ἐπῆλθε εἶδός τι σιγῆς, εἶτα δὲ ἠκούσθη ψιθυρισμὸς θαυμασμοῦ. Διήρχετο ἡ πριγγίπισσα Βάνδα Κρυλώφ, περίφημος ἐν Πετρουπόλει διὰ τὴν ὡραιότητά της. Ἐπροχώρει στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ πατρός της, ὅστις προσεπάθει νὰ ἀνοίξῃ δίοδον.

Ἦτο μετ' αὐστηρότητος καὶ ἁπλότητος ἐνδεδυμένη, τοῦθ' ὅπερ κατεδείκνυεν ἔτι μᾶλλον τὴν ἔξοχον αὐτῆς ὡραιότητα, τὸ λεπτοφυὲς σῶμά της, τὸ ἀναπεπταμένον στῆθός της, τοὺς κομψοὺς ὤμους της καὶ τοὺς μαρμαροειδεῖς βραχίονάς της.

Ἡ Βάνδα κατεῖχεν εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τὰς ἀκαταμαχήτους γοητείας τῶν σλαυΐδων, τοῦ πλήρους ἀντιθέσεων, πρωτοτυπίας καὶ εὐκινησίας τούτου τύπου, ὅστις καθυποτάσσει ἐναλλὰξ διὰ τῆς ἰδανικότητος, τοῦ ἀνδρικοῦ τῶν βορείων γυναικῶν καὶ τῆς νωχελείας τῶν γυναικῶν τοῦ σεραΐου : διὰ ζωηροῦ καὶ ἑτοίμου πνεύματος, ὅλως γαλλικοῦ, καὶ χαυνώσεως ἀνατολικῆς : δι' ἀκαταμαχήτου χάριτος καὶ κινήσεων, ὧν ἡ βραδύτης γοητεύει :— ὅστις ἐκπλήσσει διὰ τῶν ἑτοιμολογιῶν του καὶ τρομάζει ἐνίοτε διὰ τῆς ὑποκρισίας του, τῶν περιστελλομένων ὁρμῶν του καὶ τῆς κεκαλυμμένης ἐνεργητικότητός του.—Περὶ τῶν σλαυΐδων εἶπεν ὁ Βαλζὰκ ὅτι εἶναι : «ἄνδρες κατὰ τὸν νοῦν, γυναῖκες κατὰ τὴν καρδίαν, ἄγγελοι καὶ δαίμονες.»

Ἡ Βάνδα εἶχε τὸ βάδισμα εὐγενές, μικρόν τι ὑπερήφανον : κατατομὴν εὐθεῖαν, διαυγῆ. Θὰ ἐξελάμβανέ τις αὐτὴν ἀντὶ τῆς Ἀρτέμιδος. Ὅτε ὅμως ἐχόρευε τὸ *βάλς*, ἀνεκάλυπτέ τις ἐν αὐτῇ τὴν ἡδυπάθειαν τῆς *Βαγιαδέρας* ἢ τοῦ Οὐρί. Τὸ ἐκφραστικὸν πρόσωπόν της ἐπρόδιδε πλουσίαν κλίμακα αἰσθημάτων καὶ παθῶν.

Οἱ ῥώθωνες αὐτῆς ἦσαν ῥόδινοι, λεπτότατοι καὶ συνεσπῶντο εὐκόλως. Ἡ γραμμὴ τῶν μελαίνων ὀφρύων της λεπτοτάτη. Ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου της ἐποίει καταφανέστερον τὸ ζωηρὸν τῶν χειλέων της ἐρυθροῦν. Ἡ μέλαινα κόμη της, ἀνασεσυρμένη εἰς τὸ μέσον, ἐκρατεῖτο διὰ ταινίας ἐκ σφυρηλάτου χρυσοῦ. Ἀλλά, πῶς δύναταί τις νὰ παραστήσῃ τὴν μαγείαν τοῦ βλέμματός της ; Αἱ ὑπομέλαιναι κόραι τῶν ὀμμάτων της, καλυπτόμεναι ὑπὸ μακρῶν μελαίνων βλεφαρίδων, ἐξηκόντιζον πῦρ διὰ μέσου σκιᾶς. Τὸ βλέμμα της εἶχεν ἐνίοτε τὴν ὀξύτητα βέλους καὶ μαγνητισμὸν ἠλεκτρίζοντα.

Διερχομένη, ἀπηύθυνεν εἰς τὸν Σαβὲρ μειδίαμα συνεννοήσεως.

— Τί ! διὰ σὲ ἦτο τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο ; ἠρώτησεν ὁ Ὁράτιος ἐκπλαγείς.

— Ναί· εἶναι ἡ προστᾶτίς μου.

— Πῶς ! Αὕτη εἶναι ἡ ἡγεμονίς σου ; Ἀληθὴς νύμφη τῶν ἀνατολικῶν μύθων !

— Ἡ πριγγίπισσα Βάνδα Κρυλώφ, ἀπήντησεν ὁ Ῥαϊμόνδος.

— Ὦ ! τὴν γνωρίζω. Ἀρκεῖ νὰ τὴν ἰδῇ τις ἅπαξ, ὅπως οὐδέποτε τὴν λησμονήσῃ. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι εἶσαι ἐρωτευμένος εἰς αὐτήν. Εἰς αὐτὴν σὲ ἐσύστησεν ὁ ῥῶσσος ἰατρός σου ;

— Ναί.

— Ἔχεις μεγάλην τύχην. Θὰ προοδεύσῃς πολύ. Καὶ ὁ πρίγγιψ, ὁ πατήρ της, πῶς σὲ ὑπεδέχθη ;

— Ἄριστα.

— Ὦ ! πάντες οἱ Ρῶσσοι εἶναι φιλόφρονες πρὸς τοὺς ξένους. Ὁ πρίγγιψ Κρυλὼφ εἶναι τέλειος εὐπατρίδης. Ἐπεριηγήθη πολύ. Κατέχει εἰς ὕψιστον βαθμὸν τὴν ἀγγλικὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν γαλλικὴν φιλοφροσύνην. Ἀλλ' εἰς τὰ κτήματά του εἶναι ἀληθὴς τύραννος. Ἄλλοτε ἐλέγετο ὅτι εἶχεν ἑκατονταχισχιλίους δούλους, διότι τότε τὰ πλούτη ὑπελογίζοντο κατὰ κεφαλάς. Ἦτο καὶ εἶναι ἔτι ἀληθὴς μικρὸς αὐτοκράτωρ. Διηγοῦνται περὶ αὐτοῦ πράγματα ἁρμόζοντα μᾶλλον εἰς ἀσιανοὺς βαρβάρους. Ἰσχυρίζονται μάλιστα ὅτι ἐφόνευσε τὴν σύζυγόν του διὰ φρικωδῶν βασάνων. Μυστηριώδης ἱστορία, ἣν διηγοῦνται χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Λέγεται ὅτι

τὴν ἐτοίγισεν μετὰ τοῦ ἐραστοῦ της. Κατ'ἄλλην ἔκδοσιν, κατώρθωσε νὰ τὴν ἀναμίξῃ ἐν τῇ πολιτικῇ ἐπαναστάσει τοῦ 1862, καὶ διὰ τούτου νὰ τὴν ἀποστείλῃ ὅπως ἀποθάνῃ εἰς Σιβηρίαν, — διότι ἡ πριγγίπισσα ἦτο πολωνὶς καὶ λίαν ὡραία, τοῦθ' ὅπερ ἐξηγεῖ τὴν ὡραιότητα τῆς πριγγιπίσσης Βάνδας. Λέγεται ὅτι ὁ πρίγγιψ ἀγαπᾷ ὡς παράφρων τὴν κόρην του, ἀλλ' ὅτι αὐτὴ ἀντατοκρίνεται διὰ λίαν μετρίας ἀγάπης. Τινὲς βεβαιοῦσιν, ὅτι ἡ νέα αὕτη πριγγίπισσα, ἥτις εἶναι λίαν νοήμων καὶ γενναιόφρων, εἶναι ὀλίγον τι δημοκρατική, κοινωνίστρια, μηδενίστρια. Ὦ! μηδενίστρια, ἐν τῇ εὐγενεστέρᾳ σημασίᾳ τῆς λέξεως, διότι δὲν θέλω νὰ τὴν προσβάλω τόσον, ὥστε νὰ τὴν συγχίσω μετὰ τῶν περιτριμμάτων ἐκείνων τῶν τυχοδιωκτῶν καὶ τῶν μεθύσων, οἵτινες τιτλοφοροῦνται μηδενισταί, ἐπαναστατικοί, ἀναρχικοί.

— Εἶναι τῷ ὄντι πνεῦμα ἐξοχον καὶ μεγάλη καρδία. Εἶναι τόσῳ ἀγαθή, ὅσῳ καὶ ὡραία, εἶπε μετὰ θερμότητος ὁ Ραϊμόνδος.

— Αἴ, φίλε μου! Ἂν τόσῳ ταχέως πέρνῃς φωτιά...

— Ἀλλά, τὴν γνωρίζω ἀπὸ ἓξ ἤδη μηνῶν!

— Πῶς! σὺ πρὸ ὀλίγου μοὶ εἶπες ὅτι μόλις ἀπὸ δύο ἡμερῶν εἶσαι εἰς Πετρούπολιν;

— Εἰς Πετρούπολιν, ναί· ἀλλ' εἰς Ρωσσίαν εἶμαι ἀπὸ ἓξ ἤδη μηνῶν. Ἐμελέτησα ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ρωσσίᾳ σιδηροδρομικήν τινα γραμμήν, καὶ ἦλθον ἐνταῦθα ὅπως ἐπιτύχω παρὰ τῆς κυβερνήσεως τὴν παραχώρησιν ὑπὲρ τῆς ἑταιρίας, ἥτις μὲ ἀπέστειλεν.

— Ἀπὸ ἓξ μηνῶν! Καὶ μὲ ἀφίνεις νὰ φλυαρῶ τόσην ὥραν, ὅπως σὲ μάθω πράγματα, τὰ ὁποῖα γνωρίζῃς ἴσως καλλίτερον ἀπὸ ἐμέ;

— Δὲν ἐδυσαρεστούμην νὰ ἀκούσω περὶ χώρας, εἰς ἣν πιθανῶς θὰ διαμείνω ἐπί τινα ἔτη, τὴν γνώμην ἀνδρὸς ἔχοντος σχέσεις μετὰ τῆς κυβερνήσεως.

— Καὶ ἡ ὡραία σου πριγγίπισσα ἐπεφορτίσθη νὰ ἐπιτύχῃ ὑπὲρ σοῦ τὴν παραχώρησιν ταύτην;

— Ἐλπίζω πολὺ ἐπὶ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ πρίγγιπος, διότι ὁ σιδηρόδρομος διερχόμενος παρὰ τὰ κτήματά του θὰ αὐξήσῃ κατὰ πολὺ τὴν ἀξίαν των. Ἀπὸ τῆς χειραφετήσεως τῶν δούλων, ὁ πρίγγιψ ἐγένετο βιομήχανος. Ἀνήγειρε ἐργοστάσια, ὧν τὰ προϊόντα δυσκόλως δύναται νὰ μεταφέρῃ ἕνεκα τῶν δυσχερειῶν τῆς συγκοινωνίας. Γενομένου τοῦ σιδηροδρόμου, δύναται νὰ δεκαπλασιάσῃ τὴν παραγωγήν των καὶ νὰ ἐπανορθώσῃ οὕτω τὰ ρήγματα, ἅτινα ἔκαμαν εἰς τὴν περιουσίαν του αἱ βιομηχανικαί του ἀπόπειραι καὶ αἱ γεωργικαὶ καινοτομίαι του. Ὡς μηχανικός, παρέσχον αὐτῷ ὑπηρεσίας τινας, διότι οἱ μεγάλοι οὗτοι κύριοι, οἵτινες φαντάζονται ὅτι δύνανται νὰ μεταμορφωθῶσιν ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ εἰς βιομηχάνους, ἔχουσι προκειμένου περὶ βιομηχανίας, ἁπλοϊκότητα παιδικὴν καὶ ὀλεθρίαν.

— Τί! κατεστράφη λοιπόν;

— Ἄ! ὄχι, εἶναι ἀκόμη πλουσιώτατος.

— Τὸν γνωρίζεις καλῶς;

— Ἀναμφιβόλως· μὲ ἐδέχθη σχεδὸν δημοκρατικῶς, ἡ δὲ θυγάτηρ του μετ' ἀγαθότητος....

— Ἀλλὰ τότε, πρέπει νὰ γνωρίζῃς τὰ αἰσθήματα τῆς πριγγιπίσσης. Εἶναι πράγματι ἀναμεμιγμένη εἰς τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα;

Ὁ Ραϊμόνδος ἀπέφυγε τὴν ἐρώτησιν.

— Παρατήρησέ την, εἶπεν. Δύναται νὰ ἦναι ἐπαναστάτις, συνομώτρια, ἡ χορεύουσα τόσῳ ὁρμητικῶς;

Καὶ πράγματι, ἡ Βάνδα ἐχόρευε *βάλς* κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην μετ' ἀξιοπαρατηρήτου παραφορᾶς. Ἐφαίνετο ὅλως παραδεδομένη εἰς τὴν ἡδονὴν τοῦ χοροῦ.

— Ἀλλά, μετὰ τίνος χορεύει; ἠρώτησεν ὁ Ραϊμόνδος.

— Ζηλότυπε! εἶπε μειδιῶν ὁ Ὁράτιος. Μετά τινος νεαροῦ ὑπασπιστοῦ τοῦ Τσάρου, τοῦ κόμιτος Βερενίνου, ὅστις φαίνεται ἐρώμενος παραφόρως τῆς ὡραίας ἐξαδέλφης του.

Κατὰ τὸ τελευταῖον μέρος τῆς συνδιαλέξεώς των. Οἱ δύο φίλοι δὲν ἐνόησαν ὅτι τὸ γερμανικὴν ἔχον τὴν φυσιογνωμίαν αἰνιγματῶδες ἄτομον, ὅπερ πρὸ μικροῦ εἶχον παρατηρήσει, εἶχε βαθμηδὸν πλησιάσει πρὸς αὐτούς, καὶ ὅτι, καίτοι παρατηροῦν μετὰ προσοχῆς τὴν πριγγίπισσαν, οὐδὲ λέξιν ἔχανεν ἐκ τῆς συνομιλίας των.

Ὁ νέος, μεθ' οὗ ἐχόρευεν ἡ Βάνδα, ἦτο ἀναστήματος ὑψηλοῦ, λεπτοφυὴς καὶ ὠχρός, λίαν ξανθὸς καὶ πλήρης παρασήμων, ἄτομον ἐν γένει λίαν διακεκριμένον. Μεθ' ὅλην τὴν ὁρμὴν τοῦ *βάλς*, οὐδέτερος τῶν χορευτῶν ἦτο ἀφωσιωμένος εἰς τὸν χορόν.

Ἡ Βάνδα ἀπηύθυνε χαμηλῇ τῇ φωνῇ βραχείας ἐρωτήσεις εἰς τὸν συγχορευτήν της, ὅστις ἐφαίνετο ὅλως καθυποδουλωμένος εἰς τὰ γοητευτικὰ θέλγητρα τῆς συγχορευτρίας του.

— Ὁ αὐτοκράτωρ ἀνέγνωσε τὴν προκήρυξιν τοῦ κομιτάτου; ἠρώτησεν ἡ Βάνδα.

— Ἐπανειλημένως.

— Ὁποίας ἐντυπώσεις ἔλαβε;

— Μοὶ ἐφάνη λίαν ἀπησχολημένος καὶ λίαν τεταραγμένος.

— Λίαν τεταραγμένος;

— Ναί. Ὁτὲ μὲν ἐβάδιζε μὲ βήματα πυρετώδη, ὁτὲ δὲ ἐκάθητο καὶ ἐφαίνετο βεβυθισμένος ἐν σκέψει βαθείᾳ. Εἶτα ἐστέναζε καὶ ἐψιθύριζε λέξεις, αἵτινες δὲν ἔφθανον ἄχρις ἐμοῦ.

— Πόθεν τὸν ἔβλεπες;

— Ἦν εἰς τὴν παρὰ τὸ ἀναγνωστήριόν του αἴθουσαν, καὶ εἶχον σύρει μικρὸν τὴν αὐλαίαν. Ἅπαξ μάλιστα μοὶ ἐφάνη ὅτι ἤκουσα....

— Τί; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ Βάνδα. Λέγε, ὁμίλει, Ἀλέξιε.

Ὁ Ἀλέξιος ἠρυθρίασε.

Ὁ νέος ὑπασπιστὴς ἐδίστασεν, ἀλλὰ τοῦ δισταγμοῦ τούτου ἐθριάμβευσεν ἓν βλέμμα τῆς Βάνδας.

— Μὲ διαβεβαιοῖς, εἶπεν, ὅτι αἱ ἀδικκρισίαι μου οὐδεμίαν δυσαρέσκειαν θὰ προξενήσωσιν εἰς τὸν αὐτοαράτορα;

— Πόσον χλιαρὸς νεόφυτος εἶσαι, φίλτατέ μοι Ἀλέξιε! Ἂν ὁ μέγας ἡμῶν ἀγὼν εἶχε μόνον μαχητάς, οἷος σύ!... Τί εἶναι τὰ ἄτομα ἀπέναντι μιᾶς ἰδέας, ἑνὸς λαοῦ;

— Ὁ Τσάρος, ἀπήντησεν ὁ Ἀλέξιος, εἶναί τι πλέον ἢ ἄτομον. Ἐκ τῆς ζωῆς του ἐξαρτᾶται ὁλόκληρος κοινωνικὴ τάξις.

— Κοινωνικὴ ἀταξία, θέλεις νὰ εἰπῇς. Καὶ τὴν ἀταξίαν ταύτην μόνην θέλομεν νὰ καταλύσωμεν. Δὲν συνωμοτοῦμεν κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ αὐτοκράτορος, προσέθετο διὰ φωνῆς ἔτι χαμηλοτέρας, ἀλλ' ἰδίως κατὰ τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας. Ἡ ἀγνή σου λοιπὸν συνείδησις ἂς καθησυχάσῃ, καὶ λέγε μοι τί νομίζεις ὅτι ἤκουσες;

— Τὰς λέξεις ταύτας: «Ἠθέλησα, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην.» — Μετά τινας δὲ στιγμὰς ἐγερθείς, προσέθετο μεθ' ὑψηλοφροσύνης: «Εἶμαι ὁ Τσάρος, καὶ θὰ τὸ δείξω!» — Τότε μὲ ἐκάλεσε καὶ μὲ διέταξε νὰ προσκαλέσω τὸν Τρεπῶφ καὶ τὸν Γορτσακώφ, ἀλλ' ἀμέσως ἀνέστειλε τὴν διαταγὴν εἰπών μοι, νὰ περιμείνω ὀλίγον, καὶ ἐπανέπεσε καταβεβλημένος ἐπὶ τῆς ἕδρας του.

Το *βάλς* ἐτελείωσε, καὶ ὁ κόμις Βερενίνης ὡδήγησε τὴν ὡραίαν του ἐξαδέλφην παρὰ τῷ πρίγγιπι Κρυλώφ.

— Πάτερ μου, εἶπεν ἡ Βάνδα, τὸ *βάλς* τοῦτο μὲ κατεζάλισε. Ὑποφέρω μικρὸν καὶ ἐπεθύμουν ν' ἀποσυρθῶ.

— Πῶς! μόλις ἤλθομεν! ἀνέκραξεν ὁ πρίγγιψ. Ἀκόμη δὲν ἠδυνήθην νὰ προσφέρω τὰ σεβάσματά μου εἰς τὸν αὐτοκράτορα. Ἀλλ' εἰξεύρεις ὅτι κατώρθωσες νὰ κάμῃς μίαν κολακευτικὴν κατάκτησιν;

— Ἄ! εἶπεν ἡ Βάνδα μετ' ἀδιαφορίας.

— Τὸν νέον ἐκεῖνον ἐκεῖ κάτω.

— Ποῖον; τὸ αὐτόματον ἐκεῖνο τῆς

Νοριμβέργης, τὸ πλῆρες τατνιῶν; Εἶναι Γερμανός;

— Ναί.

— Μισῶ τοὺς Γερμανούς.

— Εἶναι ὁ πρίγγιψ Στακελβέργ. Τύχη βασιλική. Ὁ πατήρ του, ἰσχυρότατος παρὰ τῷ Γορτσακώφ, ἐπέτυχεν ὑπὲρ αὐτοῦ σπουδαίαν ἀποστολὴν εἰς τὰς μεσημβρινὰς ἐπαρχίας καὶ τὴν Οὐκραΐνην.

— Ἀποστολήν;

— Ναί. Ἡ μεσημβρινὴ Ρωσσία, καὶ ἰδίως ἡ Οὐκραΐνη, εἶναι πλήρης ἐπαναστατικῶν ἀποστόλων. Ἐπὶ τῇ ἐπιμόνῳ αἰτήσει μου ἀπεφάσισαν νὰ ἐνεργήσωσιν ἀνακρίσεις καὶ νὰ τοὺς κτυπήσωσι δραστηρίως. Ὁ Γορτσακώφ μοὶ ἐπαρουσίασε τὸν νέον τοῦτον, ὡς ἐπιφορτισμένον νὰ ἐνεργήσῃ τας ἀνακρίσεις καὶ λαβόντα πρὸς τοῦτο ἀπεριόριστον ἐξουσίαν.

— Ἀ! τότε διαφέρει, εἶπεν ἡ Βάνδα, ἧς τὸ βλέμμα ἐφάνη σκιασθέν. Παρουσιάσατέ τον καὶ πρὸς ἐμέ, θὰ εὐχαριστηθῶ μεγάλως νὰ τὸν γνωρίσω.

— Ὑπεσχέθην αὐτῷ νὰ τὸν βοηθήσω πάσῃ δυνάμει εἰς τὸ ἔργον του, τοὐλάχιστον ἐν τῷ κυβερνείῳ ἡμῶν, διότι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξολοθρευθῇ ὁ σκώληξ οὗτος, ὁ ἀπειλῶν τὴν ἀσφάλειαν τῆς αὐτοκρατορίας.

— Καὶ τὴν ἡμετέραν.

— Σὲ παρακαλῶ φιλτάτη μου, νὰ τὸν δεχθῇς ὅσον τὸ δυνατὸν καλλίτερον.

— Ἀναμφιβόλως, ἀναμφιβόλως, ἀπήντησεν ἡ Βάνδα, ἥτις δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ μειδίαμά τι.

— Ἀλλὰ πρόσεξε νὰ μετριάσῃς ὀλίγον τὴν φιλελευθερίαν σου. Ἐκφέρεις ἐνίοτε τινας θεωρίας . . . .

— Μπᾶ! Εἰξεύρουσι καλῶς τί σημαίνουσιν αἱ φιλελεύθεραι καυχησιολογίαι τῶν ρώσσων εὐγενῶν. Δὲν θὰ θαυμάσω διόλου ἂν ἰδῶ καὶ τὸν Στάκελβεργ σας ὑποκρινόμενον τὸν φιλελεύθερον. Καὶ ὅμως θὰ ἰδῇς πόσον εὐσυνειδήτως θὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἀποστολήν του.

Ὁ θαυμαστὴς οὗτος τῆς Βάνδας, ὁ νέος οὗτος γερμανὸς πρίγγιψ, ἦτο ἀκριβῶς τὸ ἄτομον, περὶ οὗ εἶχον λάβει ὑπονοίας οἱ δύο Γάλλοι.

Ὁ πρίγγιψ Κρυλὼφ ἔνευσε πρὸς τὸν νέον, ὅστις ἔσπευσε νὰ πλησιάσῃ.

— Σοὶ παρουσιάζω, προσφιλής μου Βάνδα, τὸν πρίγγιπα Βασίλειον Ἀντώνοβιτς Στάκελβεργ.

Ἡ Βάνδα ὑπεδέχθη αὐτὸν μετὰ χάριτος, ἐν ᾗ διεφαίνετο μικρά τις ὑψηλοφροσύνη. Ἀλλὰ μόλις προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ μαγικὸν αὐτῆς βλέμμα, καὶ ὁ πρίγγιψ ἐφάνη ἀπολύτως ὑποδουλωθείς.

— Ὁ πατήρ μου μοὶ εἶπεν ὅτι προτίθεσθε νὰ μεταβῆτε εἰς Οὐκραΐνην. Θὰ ἤμεθα ἐκεῖ τὸ ἔαρ. Δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ ἔχωμεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς βλέπωμεν;

Ὁ πρίγγιψ Στάκελβεργ ὑπεκλίθη ἄχρις ἐδάφους, καὶ ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην του διὰ φράσεων ὀλίγων συγκεχυμένων, διότι οἱ λόγοι, ἡ φωνὴ καὶ τὸ βλέμμα τῆς πριγγιπήσσης τὸν εἶχεν καταταράξει.

— Θὰ ἀξιώσητε, εἶπε, Βάνδα Πετρόβνα, νὰ συμπληρώσητε τὴν εὔνοιάν σας, παραχωροῦσά μοι τὸ πρῶτον *βάλ*; Σᾶς εἶδον πρὸ μικροῦ χορεύουσαν, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης μίαν μόνην ἔχω ἐπιθυμίαν, νὰ ἐπιτύχω τὴν εὔνοιαν, ἣν παρ' ὑμῶν νῦν ἐπικαλοῦμαι.

Τὸ ἐπιτετηδευμένον τοῦτο φιλοφρόνημα ἐπρόδιδε τὴν ταραχὴν τοῦ Βασιλείου.

— Μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως. Τρελλαίνομαι διὰ τὸ *βάλ*, ἀπήντησεν ἡ Βάνδα, ὑποκρινομένη ἐλαφρότητα ὅπως καλύψῃ τὰ αἰσθήματα, ἅτινα συνεκρούοντο ἐν αὐτῇ: ἤτοι τὴν ἀποστροφήν, ἣν τῇ ἐνέπνεεν ὁ γερμανὸς ἐκεῖνος, καὶ τὴν χαράν της ὅτι εἶχεν ὑποδουλώσει διὰ τῶν θελγήτρων της ἀνώτερον πράκτορα τῆς ὑψηλῆς Ἀστυνομίας.

Ἡ συνδιάλεξις κατέστη ταχέως οἰκεία.

— Λοιπόν, ἠρώτησεν ἡ Βάνδα, εἶσθε προσκεκολλημένος εἰς τὸ τρίτον τμῆμα τῆς αὐτοκρατορικῆς Γραμματείας;

— Ἂς ἐξηγηθῶμεν: ἁπλῶς καὶ μόνον ὡς ἐπιτετραμμένος τὴν ἀνάκρισιν. Τὸ ἔργον τοῦτο μοὶ ἀρέσκει λίαν. Μοὶ παρέχει σπουδαίαν ἐξουσίαν, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ φέρῃ βαθμηδὸν εἰς ὑψηλὴν θέσιν. Καίτοι γερμανικῆς καταγωγῆς, εἶμαι ρῶσσος κατὰ τὴν καρδίαν. Παρῆλθον ἤδη δύο γενεαὶ ἀφοῦ ἡ οἰκογένειά μου ἐγκατεστάθη ἐν Ρωσσίᾳ καὶ κατέχει σπουδαίας θέσεις ἐν τῇ αὐλῇ.

— Καὶ ὑμεῖς αὐτὸς εἶσθε πρὸ πολλοῦ προσκεκολλημένος εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν Γραμματείαν;

— Πρὸ τριῶν ἤδη ἐτῶν.

— Τότε *γινώσκεται τοὺς λαβυρίνθους τοῦ Σεραΐου*, εἶπε γαλλιστὶ ἡ Βάνδα. Ἀλλά, τί σκέπτονται ἐν τῷ τρίτῳ τμήματι περὶ τῶν προκηρύξεων τοῦ αὐτοκαλουμένου τούτου ἐπαναστατικοῦ κομιτάτου;

— Γελῶσι. Δὲν ὑπάρχει ἐπαναστατικὸν κομιτάτον ἐν Πετρουπόλει, διότι ἄλλως ἡ Ἀστυνομία, ἥτις ἔχει πράκτορας πανταχοῦ, θὰ ἀνεκάλυπτεν αὐτὸ ἀναμφιβόλως.

— Καὶ ὅμως ἐπανέλαβεν ἡ Βάνδα μετὰ θαυμασίας ὑποκρισίας, αὕτη εἶναι θρασύτης, ἥτις δέον νὰ καταστελῇ, πιστεύω δὲ ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας θὰ λάβῃ τὰ μέτρα του, ὅπως μὴ ἐπαναληφθῶσι τοιαῦτα σκανδαλώδη γεγονότα.

— Ἀπὸ τῆς αὔριον θὰ ἀρχίσωσιν αἱ συλλήψεις, αἵτινες θὰ τρομάξωσι βεβαίως τοὺς κοινωνιστάς.

— Δυστυχῶς, εἶπεν ἡ Βάνδα, οὐδὲν τρομάζει τοὺς ἀπαισιους τούτους ἐπαναστάτας. Τὸ θάρρος αὐτῶν, ἂν ἀφεροῦτο εἰς καλλιτέραν ὑπόθεσιν, θὰ ἐκαλεῖτο ἡρωϊσμός.

— Τὸ κατ' ἐμέ, πάντες οὗτοι εἶναι ἐπικίνδυνοι τρελλοί, οἵτινες δέον νὰ καταδικασθῶσιν εἰς τὰ καταναγκαστικὰ ἔργα τῆς Σιβηρίας, ὅπως καταπέσῃ ὁ παράφορος ἐνθουσιασμός των.

— Εὖγε! ἀνέκραξεν ἡ Βάνδα, μετά τινος εἰρωνίας. Ἀ! ὡραίαν ἀποστολὴν σᾶς ἐνεπιστεύθη ἡ κυβέρνησις, καὶ δέον νὰ ἦσθαι ὑπερήφανος διὰ τὴν τοιαύτην διάκρισιν!

— Λίαν ὑπερήφανος μάλιστα, καὶ ἐλπίζω νὰ καταστῶ ἄξιος αὐτῆς.

— Καί . . . πότε ἀναχωρεῖτε;

— Μετ' ὀλίγας ἡμέρας.

Τὸ *βάλ*, ὅπερ ἡ Βάνδα εἶχε πολλάκις διακόψει, ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅπως ὁμιλῇ ἀνετώτερον, εἶχε τελειώσει.

Ὁ πρίγγιψ ἐπανέφερεν αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν της, ὅτε αἴφνης ἡ νεᾶνις ἀνεσκίρτησε. Οἱ ὀφθαλμοί της συνήντησαν βλέμμα ἐξακοντίζον ἀπαίσιον πῦρ, ἐπιμόνως ἐπ' αὐτῆς προσηλωμένον.

Πορευθεῖσα εὐθὺ πρὸς τὸν βλέποντα αὐτὴν οὕτω;

— Καὶ ποῦ εἶναι ἡ Ναδέζα; τὸν ἠρώτησε.

— Δὲν ἦλθε. Πάσχει ὀλίγον, ἀπήντησε τὸ νέον τοῦτο πρόσωπον διὰ φωνῆς συγκεκινημένης.

— Μὴ λησμονήσητε νὰ εἰπῆτε εἰς αὐτήν, ἂν δὲν δυνηθῶ νὰ ἔλθω εἰς ἐπίσκεψίν της, ὅτι καὶ ἡ καρδία μου καὶ ὁ νοῦς μου εἶναι πάντοτε μετ' αὐτῆς.

— Καὶ τί λοιπόν! δὲν θὰ τῇ ἀναγγείλω ὅτι θὰ τὴν ἐπισκεφθῆτε;

— Ἴσως ἔλθω αὔριον.

Καὶ ἡ Βάνδα διῆλθε.

— Γνωρίζετε λοιπὸν τὸν τρελλὸν τοῦτον Λετσανώφ; ἠρώτησεν ὁ Στάκελβεργ.

— Εἶμαι ἐγκάρδιος φίλη τῆς συζύγου του.

— Εἶναι νυμφευμένος;

— Ἀναμφιβόλως. Διατί ἡ ἔκπληξις αὕτη;

— Διότι ἐπιδεικνύει λίαν τὰς σχέσεις του μετά τινος γυναικὸς διαγωγῆς ἀμφιβόλου.

— Ἀ! εἶπεν ἡ Βάνδα, καταστᾶσα μυστηριώδης.

Εἶτα δραμοῦσα πρὸς τὸν πατέρα της.

— Ἂς ἀναχωρήσωμεν, εἶπεν, ἂς ἀναχωρήσωμεν ταχέως.

— Καὶ ὅμως εἶναι ὡραιοτάτη τὴν ἑσπέραν ταύτην, παρετήρησεν ὁ πρίγγιψ. Τὸ πρόσωπόν σου εἶναι λίαν ἐρυθρόν.

— Ἔχω ἡμικρανίαν.

— Εἶσαι ἡ ἄνασσα τοῦ χοροῦ. Ἄφες με νὰ χαρῶ μικρὸν ἔτι τοὺς θριάμβους σου.

— Πρὸς χάριν μου! ἂς ἀναχωρήσωμεν.

Κατηυθύνθησαν πρὸς τὴν ἔξοδον.

Ὁ Ραϊμόνδος Σαβὲρ εὑρίσκετο ἐπὶ τῆς διαβάσεώς των. Ὁ πρίγγιψ ἔτεινε αὐτῷ ἐπιχαρίτως τὴν χεῖρα.

— Ἐλθέ, εἶπεν αὐτῷ, αὔριον τὴν μεσημβρίαν, ὅπως μεταβῶμεν παρὰ τῷ ὑπουργῷ, πρὸς τὸν ὁποῖον ὡμίλησα περὶ τῆς ὑποθέσεώς σου, καὶ ὅστις εἶναι λίαν καλῶς διατεθειμένος.

Ὁ Ραϊμόνδος προσέκλινε, καὶ ἔρριψε πρὸς τὴν πριγγίπησσαν ἐρωτηματικὸν βλέμμα.

Ἡ Βάνδα ἔπληξε δὶς διὰ τοῦ ριπιδίου τὴν χεῖρά της. Ἐνῷ δὲ ὁ πατήρ της τὴν ἔσυρε μεθ' ἑαυτοῦ, ὁ Ραϊμόνδος ἐπωφεληθεὶς τὸν θόρυβον εἶπεν αὐτῇ χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Εἰς τὰς δύο θὰ ἦμαι ἐν τῷ κύκλῳ.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΡΩΣΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

EM. GONZALÈS

X

Τὸ τσιμβούκιον καὶ τὸ γιαταγάνιον

— Εἶμαι ἄνανδρος, δὲν ἔπρεπε νὰ δεχθῶ τὴν συμφωνίαν, διότι ἡ γυνὴ αὕτη δὲν δύναται νὰ μὲ ἀγαπήσῃ... τί σημαίνει; θὰ μοὶ ἀνήκῃ. Ἄλλως τε αἱ γυναῖκες εἶναι εὐμετάβλητοι. Ἡ Βεράτσκα θὰ λησμονήσῃ ταχέως τὸν στρατιώτην. Εἶμαι μωρὸς νὰ φροντίζω περὶ τῶν ἰδιοτροπιῶν μιᾶς γυναικός!

Στραφεὶς εἶδε τὸ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου τεθραυσμένον τσιμβούκιόν του. Ἀνεμνήσθη τῶν παραδόσεων τῆς οἰκογενείας του, τῶν μύθων οἵτινες συνεδέοντο μετὰ τοῦ τσιμβουκίου ἐκείνου, καὶ ἔφριξεν.

Εἶτα, μειδίαμα περιφρονήσεως διεδέχθη τὴν ὀργήν.

— Μωρὰ πρόληψις! εἶπε, καὶ ἁρπάσας τὸ τσιμβούκιον ἔρριψεν αὐτὸ μεθ' ὁρμῆς κατὰ γῆς. Τὸ τσιμβούκιον ἐγένετο θρύμματα.

— Οὕτω δύναμαι νὰ θραύσω καὶ τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον Βρονίνην, ὅστις ἐτόλμησε δὶς νὰ μὲ ἀπειλήσῃ.

Ὁ ὑπασπιστής του εἰσῆλθεν, ὅπως λάβῃ τὰς περὶ τοῦ Βρονίνη διαταγάς.

— Ἄφετε αὐτὸν ἐλεύθερον. Ἂς ὑπάγῃ ὅπου θέλει, ἂς κάμῃ ὅ,τι θέλει. Μὴ μὲ σκοτίζετε πλέον μὲ αὐτόν. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ τοῦ συνταγματάρχου ἀπάντησις.

. . . . . .

Ἐπῆλθεν ἡ νύξ. Τὰ πάντα ἡσύχαζον. Μόνος ὁ Βρονίνης δὲν ἐκοιμᾶτο. Καθήμενος ἐπί τινος τουρκικοῦ σοφᾶ, παρετήρει ἐκ διαλειμμάτων τὸ παράθυρον, ἀνυπομονῶν διὰ τὴν βραδύτητα τοῦ χρόνου. Κατείχετο ὑπὸ νευρικῶν σπασμῶν.

Ὁ ὑπηρέτης του, ὁ γνωστὸς ἡμῖν Παῦλος, εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά του ἀκροποδητί, καὶ διὰ φωνῆς τεταραγμένης εἶπεν αὐτῷ:

— Ἰδοὺ ἐπιστολή... Εἶναι τῆς πριγγιπήσσης. Ἔπεμψεν αὐτὴν τὴν πρωΐαν ταύτην.

Ὁ Βρονίνης ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἐγείρῃ τὴν κεφαλήν. Ἔθλιψεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀνέγνωσε.

Ὁ Παῦλος ἀπεσύρθη τεθλιμμένος.

Μετὰ ἓν τέταρτον εἰσῆλθεν.

— Τὴν στιγμὴν ταύτην ἔφθασεν ἡ μήτηρ σας, εἶπεν εἰς τὸν κύριόν του.

— Μὴ εἴπῃς αὐτῇ τίποτε! ἀπήντησεν ὁ Βρονίνης σκιρτήσας.

Καὶ ἔπαν πεσε κατησχυμμένος ἐπὶ τοῦ σοφᾶ.

— Ἔμαθεν ἤδη τὰ πάντα, ἐσκέφθη. Ἔρχεται ὅμως λίαν ἀργά.

Ὁ Παῦλος ἤναψε τὰ κηρία. Ὁ κοιτὼν ἐφωτίσθη, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος εἶδε κρεμάμενον ἐπὶ τοῦ τοίχου τὸ δῶρον τῆς μητρός του. τὸ γιαταγάνιον!....

— Ἀλέξανδρε! υἱέ μου! ἔκραζεν ἤδη εἰς τὸν ἀντιθάλαμον ἡ Ναθαλία Στεφανόβνα, διὰ φωνῆς προδιδούσης μεγάλην ταραχήν.

Ὁ Βρονίνης ἐφρικίασεν. Φλογερὸς στεναγμός, ἐξελθὼν τὰς καρδίας του, ἀπήντησε εἰς τὰς χαρμοσύνους κραυγὰς τῆς μητρός του.

— Ἀλέξανδρε! ἦλθεν ἡ χάρις σου! ἐννοεῖς υἱέ μου; εἶπεν αὐτῷ ἡ μήτηρ του, εἰσελθοῦσα καὶ ριφθεῖσα εἰς τὸν λαιμόν του. Τὴν στιγμὴν ταύτην ἔλαβεν ὁ πρίγγιψ ἐπιστολὴν ἐκ Πετρουπόλεως, ἥτις ἀναγγέλλει αὐτῷ τὴν εἴδησιν ταύτην, ἥτις μετ' οὐ πολὺ δημοσιεύεται.

Καὶ τὰ δάκρυα ἔρρεον κρουνηδὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ναθαλίας, κατασπαζομένης τὸ τέκνον της.

— Ἔλα, τί κάθεσαι Ἀλέξανδρε; μᾶς περιμένουσι νὰ δειπνήσωμεν. Ὁ πρίγγιψ μᾶς προσκαλεῖ τὴν ἑσπέραν ταύτην νὰ πίωμεν καμπανίτην. Ὦ! πόσον εἶσαι εὐτυχής! Καὶ ἡ ὡραία Βεράτσκα! Τί! ἀμφιβάλλεις;...

Καὶ ἐμειδία ἡ πτωχὴ μήτηρ!

— Δὲν δύναμαι νὰ ἔλθω μαζή σου μῆτερ... ἐψέλλισεν ὁ πτωχὸς νέος... πρέπει νὰ ἴδω τὸν συνταγματάρχην.

— Ὦ μὴ σὲ μέλλει... εἶναι τόσῳ ἀγαθός... Ἀλλά, μοὶ φαίνεσαι λυπημένος... Τί! δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος;

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος, μῆτέρ μου... καὶ ἔσφιγγεν αὐτῇ ἀλλοκότως τὴν χεῖρα.

Ἡ Ναθαλία ἔσφιγξεν αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας της. Ἀλλὰ βλέπουσα τὴν ὠχρότητά του, εἶπεν αὐτῷ:

— Μὴν εἶσαι ἄρρωστος;

— Ἐπεριπάτησα πολύ, μῆτέρ μου, καὶ εἶμαι κατεκοπιασμένος. Αὔριον θὰ ἦμαι καλά.

Ἡ Ναθαλία οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ. Ἔφερε τὴν χαράν, καὶ εὕρισκε τὴν λύπην. Ἀλλά, πόθεν προήρχετο αὕτη; Ἦτο δι' αὐτὴν μυστήριον. Κατέφυγεν εἰς τὸ τελευταῖον αὐτῆς ἐπιχείρημα.

— Τί θέλεις νὰ εἰπῷ ἐκ μέρους σου εἰς τὴν πριγγίπησσαν;

Ὁ Βρονίνης κατέπιε στεναγμόν.

— Εἰπὲ αὐτῇ ὅτι τὴν εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἔδειξεν ὑπὲρ ἐμοῦ.

Ἔλαβε πάλιν τὴν χεῖρα τῆς μητρός του καὶ τὴν ἠσπάσθη.

Ἡ πτωχὴ μήτηρ ἀνεχώρησεν. Ὁ Βρονίνης ἔμεινε βεβυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του.

— Παῦλε, εἶπεν ἐπὶ τέλους, πήγαινε νὰ κοιμηθῇς, ἐκδύομαι μόνος.

. . . . . .

Τὴν ἐπαύριον, καθ' ἣν ὥραν ὁ κώδων τῆς ἐκκλησίας προσκαλεῖ τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν λειτουργίαν, ἅμαξα συρομένη ὑπὸ ἓξ ἵππων ἔφερε τὸν πρίγγιπα καὶ τὴν κόρην του εἰς τὸν ναόν.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν εἶδον τὸν συνταγματάρχην ἐξερχόμενον τῆς οἰκίας του. Ἦτο ἀνήσυχος καὶ ἀπησχολημένος.

Πρὶν ἢ βαδίσῃ περαιτέρω, στραφεὶς εἶπεν εἰς τὸν ὑπασπιστήν του:

— Συμφιλίωσόν με μετ' αὐτοῦ, τὸ ἐπιθυμῶ πολύ... Τὸ θέλω.

Εἶτα βεβυθισμένος εἰς σκέψεις ἐβάδισε πρὸς τὸν ναόν. Μόλις ὅμως ἐπροχώρησε μικρόν, εὑρέθη ἀπέναντι τοῦ Βρονίνη, ὅστις ἄνευ πίλου, τὴν στολὴν αὐτοῦ ἔχων ἐν ἀταξίᾳ καὶ τὸ πρόσωπον πελιδνόν, ἔκλεισεν αὐτῷ τὴν ὁδόν.

— Τί μὲ θέλεις; εἶπεν αὐτῷ ὁ συν-

ταγματάρχης, ὡσανεὶ μὴ ἐγνώρισεν αὐτόν. Εἶτα, προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ:

— Ἆ! εἶσαι σὺ Βρονίνη! . . . ἤθελα νὰ εἰπῶ, Ἀλέξανδρε . . .

— Δὲν ἀπατᾶσαι συνταγματάρχα. Ὁμιλεῖς πράγματι πρὸς τὸν Βρονίνην, πρὸς τὸν στρατιώτην σου.

— Ἀλλά, δὲν εἶσαι πλέον στρατιώτης. Ἔλαβες τὴν χάριν σου. Τὸ ἔμαθα τὴν στιγμὴν ταύτην καὶ σοὶ συγχαίρω, Ἀλέξανδρε.

— Ἆ! ἔλαβα τὴν χάριν μου. Λοιπόν, δὲν εἶμαι πλέον στρατιώτης σου, τὸ εἰξεύρεις, ἔ; . . . .

— Ναί, φίλε μου.

— Εἶμαι εὐγενής, ἀξιωματικός, φίλος σου λέγεις, συνταγματάρχα Γουροσλώφ;

— Ναί, καὶ ἂν δύναμαι νὰ σοὶ ὦμαι ὠφέλιμος, Ἀλέξανδρε. . . .

— Δύνασαι νὰ μοὶ δώσῃς λόγον τῶν προσβολῶν σου, διέκοψεν αὐτὸν ὁ σημαιοφόρος μετὰ κεραυνοβόλου φωνῆς.

Ὁ Γουροσλὼφ ἐταράχθη.

— Εἶναι ἀδύνατον, εἶπε. Μεταξὺ συνταγματάρχου καὶ στρατιώτου δὲν ὑπάρχει προσβολή. Εἶσαι τρελλός; Μόλις ἔλαβες τὴν χάριν σου, καὶ ζητεῖς νέας ἔριδας; Πιστεύεις ὅτι ὁ Τσάρος ἔχει τὴν ἀγαθότητα νὰ σοὶ συγχωρήσῃ δίς;

— Τί σὲ μέλλει; . . .

Καὶ τὸ βλέμμα τοῦ Ἀλεξάνδρου κατέστη ἀπειλητικόν.

— Τί θὰ ἔλεγεν ὁ πρίγγιψ Μουριάκιν; Τί θὰ ἔλεγεν ἡ πριγγίπισσα, ἂν ἐφόνευον τὸν προστατευόμενόν της· εἶπεν ὁ Γουροσλώφ.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἥρπασεν αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος.

— Προσεξε, Γουροσλώφ. Μὴ ἀναμιγνύῃς τὸ ὄνομα γυναικὸς εἰς τὴν ἔριδά μας. Μὴ μὲ ὠθῇς εἰς τὰ ἔσχατα.

— Εἶσαι λίαν τεταραγμένος, Ἀλέξανδρε. Δὲν σκέπτεσαι. Συλλογίσθητι τὴν μητέρα σου.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐρρίγησε.

— Εἶναι ἄνανδρον νὰ ἐπικαλῆσαι τὴν ἀνάμνησιν τῆς μητρός μου, ὅπως διαφύγῃς τὴν ὀργήν μου. Ἐμπρός, συνταγματάρχα!

— Δὲν μονομαχῶ μετὰ σοῦ Ἀλέξανδρε, ἀπήντησεν ὁ Γουροσλώφ, προσπαθῶν νὰ φανῇ ἥρεμος.

— Ἐμπρός! ἐπανέλαβεν ὁ σημαιοφόρος ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἄλλως . . . .

Ὁ συνταγματάρχης τὸν παρετήρησε μετὰ περιφρονήσεως.

— Τί! μὲ ἀπειλεῖς! . . . Εἶναι λοιπὸν ἀληθὲς ὅτι ἐδολοφόνησες τὸν ὑπασπιστήν; . . . Ἀλλά, δὲν μονομαχῶ μετὰ δολοφόνου . . .

Ἡ προσβολὴ αὕτη κατέστησε παράφρονα τὸν Ἀλέξανδρον.

— Ὁ Θεὸς τὸ θέλει! Ὁ Θεὸς τὸ θέλει! ἀνέκραξε.

Καὶ ταχὺς ὡς ἀστραπή, διὰ μὲν τῆς ἀριστερᾶς ἥρπασε τὸν συνταγματάρχην ἐκ τῆς ὠμοπλάτης, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς ἐβύθισε τὴν ἀστράψασαν λεπίδα τοῦ γιαταγανίου εἰς τὸ στῆθός του.

. . . . . .

Ὁ κώδων τῆς ἐκκλησίας ἐξηκολούθει ἠχῶν . . . . Ἀξιωματικοί τινες ἐκράτουν τὸν συνταγματάρχην, ἐκ τῆς πληγῆς τοῦ ὁποίου ἔρρεε ποταμηδὸν τὸ αἷμα, ἐνῷ εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν στρατιῶται ἐδέσμευον τὸν δολοφόνον.

— Μήτερ μου! μήτερ μου! . .

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐψιθύρισε καὶ ἕτερον ὄνομα, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦτο οὐδεὶς ἤκουσε.

(Ἕπεται τὸ τέλος.)

ΕΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἐδμόνδου de Amicis)

Οὕτως, ὅταν πρόκειται νὰ κατηγορήσωμεν τοὺς δειλοὺς πεζῶς καὶ ἐμμέτρως φωνασκοῦντες κατὰ τῆς ἀτιμίας, κατὰ τῶν διεστραμμένων ψυχῶν, κατὰ τῆς αἰσχύνης τῆς πατρίδος, ὅλοι εἴμεθα ἕτοιμοι· ὅταν ὅμως ἔλθωμεν ἐπὶ τὴν πρᾶξιν καὶ εὑρεθῶμεν ἐνώπιον ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, τότε καὶ πατρὶς καὶ ἀνδρία καὶ τιμὴ καὶ σημαία, εἶναι τόσαι πορφόλυγες διαλυόμεναι εἰς τὴν πρώτην πνοήν, καὶ μένει μόνον τὸ αἴσθημα τῆς φιλανθρωπίας. Κύριέ μου, σεῖς ἄλλο τι δὲν βλέπετε εἰμὴ ἕνα ἄνθρωπον, ὅστις μέλλει ν' ἀποθάνῃ μόνος, ἐκεῖ εἰς τὸ μέσον τῆς πεδιάδος, μὲ τὸν σταυρὸν εἰς τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑψωμένους πρὸς οὐρανόν· μὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐγὼ ἔχω σπλάγχνα ἐπίσης, κυρία μου, καὶ αὐτὸ τὸ θέαμα ἐνοχλεῖ καὶ ἐμέ. Ἀλλὰ δὲν πρέπει ὅμως ὁ λογισμός σας νὰ σταματήσῃ μόνον εἰς αὐτὸν τὸν ἐπιθάνατον· πρέπει νὰ φανταστῆτε αὐτὸν τὸν ἴδιον ἄνθρωπον κεκρυμμένον ἐντὸς τάφρου, ἢ ὄπισθεν φραγμοῦ τινος, μὲ τὸ πρόσωπον κατὰ γῆς, τρέμοντα, ἐνῷ ἑκατὸν βήματα μακρὰν αὐτοῦ οἱ σύντροφοί του ἐκθέτουσι τὸ στῆθος εἰς τὰς σφαίρας, καὶ ἀντὶ νὰ ὁρμήσωσιν ἐμπρὸς καὶ νὰ νικήσωσι, ὀφείλουσιν νὰ σταθῶσιν ἀκίνητοι καὶ νὰ ἀποθάνωσι, διότι οἱ δειλοὶ κατέστησαν ἀραιὰς τὰς τάξεις των διὰ τῆς φυγῆς. Πρέπει νὰ φανταστῆτε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν λέγοντα.—Οἱ σύντροφοί μου θὰ φονευθῶσι, δὲν πειράζει· ἡ σημαία μου θ' ἀτιμασθῇ, δεν πειράζει, εἶμαι ἄνανδρος, δὲν πειράζει· ἐν τούτοις ζῶ!—ἐν τοιαύτῃ θέσει πρέπει νὰ τὸν φαντασθῆτε, ὅπως ἐννοήσητε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πρέπει νὰ ἀφανισθῇ ἀπὸ τὸν κόσμον, ὅτι σεῖς ἡ ἰδία μὲ τὰς χεῖράς σας θὰ ἦσθε ἱκανὴ νὰ τὸν φονεύσητε, ὅτι ἡ ζωή του εἶνε ὕβρις πρὸς τοὺς νεκρούς. Ὦ κυρία μου, συλλογίσθητε! ἡ εὐσπλαγχνία σας αὕτη εἶνε ὀλεθρία. Ὄπισθεν παντὸς δειλοῦ ἐπιζήσαντος, ὑπάρχει σωρὸς ἀνδρείων θυσιασθέντων. Πιστεύσατέ το, πρέπει νὰ φανῶμεν ἀνηλεεῖς· πρέπει νὰ ἀναγκάσωμεν τοὺς ἄνευ ψυχῆς καὶ καρδίας ἀνθρώπους τοιούτους νὰ ἐννοήτωσιν ὅτι ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ὑπάρχει τι πολυτιμότερον τοῦ ἐλεεινοῦ αὐτοῦ σαρκίου, χάρις τοῦ ὁποίου διαπράττομεν τόσας ἐλεινότητας, καὶ ἐκεῖνο ὀφείλομεν νὰ σώσωμεν, ὄχι τοῦτο· πρέπει νὰ κάμωμεν αὐτοὺς νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι, ὅταν ἡ πατρὶς ἔχῃ ἀνάγκην αἵματος, ὀφείλομεν νὰ τῇ προσφέρωμεν, καὶ ὅτι ὅστις ἀρνηθῇ νὰ χύσῃ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὀφείλει ἀναποφεύκτως νὰ τὸ χύσῃ μόνος ἐπὶ τῆς δημοσίου πλατείας· ἂς ἀποκόψωμεν τὰ σαπρὰ μέρη, κυρία. Εἴμεθα ἀκόμη ἐν καιρῷ ἀλλοίμονον ἂν τρέμῃ ἡ χείρ μας! εἰς νέαν περίστασιν θὰ κατασυντριβῶμεν καὶ θὰ ἀτιμασθῶμεν διὰ παντός. Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ!»

Διεκόπη εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον σιωπηλός, ἐθεώρησε τὸ ὡρολόγιον καὶ προσέθηκε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἀλλὰ μετὰ μεγίστης ἀταραξίας.

— Εἴπατέ μοι μᾶλλον, κυρία, ὅτι δὲν εἶνε αὕτη στιγμὴ κατάλληλος, ὅπως προφέρῃ λόγους ὀργῆς καὶ περιφρονήσεως, κάλλιον νὰ σιωπᾷ τις καὶ νὰ σκέπτηται.

Ἡ κυρία ἠσθάνθη ῥιγιάσιν διατρέχουσαν τὸ σῶμά της.

Τὰ δύο τέκνα ὥρμησαν πρὸς τὸ παράθυρον.

— Ὄχι, ὄχι, ἐδῶ! . . δὲν θέλω, ἐφώνησε μετὰ τόνου ἐπιτακτικοῦ ἡ κυρία, ἐγειρομένη ὀρθία.

Ὁ ἰατρὸς τὴν ἠμπόδισε καὶ τὴν ἠνάγκασε νὰ καθίσῃ πάλιν. Τὰ παιδία ἐστάθησαν, πάντες ἐσίγων· ἠκούετο εἰς ἀπόστασιν μακρὰν θόρυβος ὑπόκωφος.

Ὁ ἰατρὸς ἔλαβε τὰ δύο παιδία ἐκ τῶν χειρῶν καὶ τὰ ὡδήγησε πρὸς τὸ παράθυρον, καὶ οἱ τρεῖς δὲ ἤρχησαν νὰ παρατηρῶσι προσεκτικῶς εἰς τὴν πεδιάδα. Ὁ ἰατρὸς ὡμίλει ταπεινοφώνως καὶ ἐδείκνυε διὰ τῆς χειρὸς κάτι τι πρὸς τὰ ἔξω. Τὰ παιδία μὲ τὸν βραχίονα τεταμένον ἠκολούθουν τὰς κινήσεις του.

— Ἰδοὺ αὐτοί, εἶπε σιγὰ τὸ μεγαλείτερον.

Ὁ θόρυβος ἠκούετο εὐκρινέστερον.

Τὸ μικρότερον τῶν παιδίων γενόμενον ὠχρὸν προσέθηκε.

— Σχεδὸν δὲν δύνανται νὰ σταθοῦν εἰς τοὺς πόδας των!

— Ἰατρέ, ἐκραύγασεν ἡ μήτηρ μὲ ἱκετευτικὸν ὕφος, χωρὶς ὅμως νὰ τολμήσῃ ν' ἀπομακρυνθῇ ἐκ τῆς γωνίας τῆς αἰθούσης, ὅπου εὑρίσκετο.

Μετά τινα στιγμὴν σιωπῆς καὶ ἀκινησίας τὰ δύο τέκνα δι' αἰφνιδίου καὶ ταχέος κινήματος ἐστράφησαν μετὰ φρίκης καὶ ἔκρυψαν τὴν μορφὴν ὄπισθεν τῶν ὤμων τοῦ ἰατροῦ.

Εἶχον ἀναγκάσει τοὺς δύο στρατιώτας νὰ χαθίσωσιν πρὸ τῶν χειλέων τάφρου τινος. Εἷς αὐτῶν, ἐνῷ ἔκυπτεν, παρ' ὀλίγον ἔπιπτεν ἐντός.

Ὁ ἰατρὸς ἔθηκε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν παιδίων, καὶ ἀναγκάζων αὐτὰ νὰ στρέψωσι τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν πεδιάδα, ἐκράτησεν ἀμφότερα εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν, ὠχρὰ καὶ ἀκίνητα, λέγων αὐτοῖς μετ' αὐστηρότητος.

— Κυττάξατε!

Ἐπί τινα στιγμὴν ἐπεκράτησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ ἡ βαθυτέρα σιωπή· αἴφνης ἡ κυρία ἐγονυπέτησε καὶ ἥνωσε τὰς χεῖρας.

Μετά τινα στιγμὴν ἠκούσθη θορυβώδης ἐκπυροβολισμός.

Ἡ κυρία ἀφῆκε δυνατὴν κραυγήν, ἐρρίφθη ἐπὶ τῶν τέκνων της, τὰ ἔθλιψεν ἐπὶ τὰ στήθη μὲ ὁρμήν, καὶ καλύπτουσα τὸ πρόσωπόν των δι' ἀσπασμῶν καὶ δακρύων, τοῖς εἶπεν οἴφνης μετὰ φωνῆς ἐκδηλούσης καὶ οἶκτον, καὶ ἀγωνίαν καὶ τρόμον καὶ στοργήν.

— Ὤ! ὑποσχέθητέ μοι! ὑποσχέθητε εἰς τὴν μητέρας σας ὅτι θὰ ἦσθε ἀνδρεῖοι!... πάντοτε ἀνδρεῖοι!»

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ὁ χορεύων κλητήρ. — Δικαστικός τις κλητὴρ ἐν Παρισσίοις, ὀνόματι Σωρέ, διὰ πολὺν καιρὸν δὲν θὰ λησμονήσῃ τὴν ὁδὸν Τελωνείου ἀρ. 32.

Ἐπρόκειτο ἐσχάτως νὰ ἐκτελέσῃ κατάσχεσιν εἰς τοῦ κ. Δουβάλ, κατασκευαστοῦ φυσικῶν συσκευῶν. Φθάνει, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων του, εἰς τὴν οἰκίαν ἔνθα ἔμελλε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν κατάσχεσιν, θέτει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μήλου τῆς θύρας, ἐνῷ διὰ τῆς ἑτέρας ἅπτεται τῆς λαβῆς τοῦ κώδωνος καὶ... ἀρχίζει νὰ ὑποτρέμῃ παραφόρως ἐκπέμπων φοβεροὺς ὠρυγμούς. Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς λυπηρᾶς ταύτης σκηνῆς προστρέχουσιν οἱ προστυχόντες ἐκεῖ καὶ μένουσιν ἐμβρόντητοι ἰδόντες ὅτι καὶ εἷς τῶν γραφέων τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος ὅστις εἶχε λάβει αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος, ἀρχίζει καὶ οὗτος ὀκράτητος νὰ πηδᾷ, ὡς ὁ προϊστάμενός του.

Τοῦτο διήρκεσεν ἐπὶ ἓν λεπτόν, μεθ' ὃ ἡσύχασαν οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι εἰς οὓς, ἐνῷ οἱ μὲν ἐπεδαψίλευον πᾶσαν συνδρομὴν ἕτεροι ἔδραμον πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἀστυνόμου, ὅστις διατάσσει νὰ ἀνοίξουν τὴν θύραν καὶ ἀνακαλύπτει τὸ μυστήριον τῆς κωμῳδίας.

Ὁ σὶρ Δουβάλ, ἀφοῦ ἔθεσε πρὸ τῆς θύρας του ὑάλινον μονωτῆρα ἐπὶ τῆς κλίμακος, εἶχε ἀναπτύξει διά τινος κυλίνδρου *Ρουμκόρφ* ἠλεκτρικὸν ρεῦμα, τοῦ ὁποίου οἱ δύο πόλοι ἦσαν ἡ λαβὴ τοῦ κώδωνος καὶ τὸ μῆλον τῆς θύρας.... Ἐντεῦθεν ὁ χορός.

Ὁ Δουβάλ ἐπροσωποκρατήθη.

ΕΛΕΝΗ

(ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ἀνεκδότου ποιήματος)

ΕΡΩΤΩΝ ΛΕΙΨΑΝΑ

«Ὤ, μὴ καὶ πάλιν θὰ ἰδῶ ἐνθύμημα δακρύων;
»Τὴν μύρτον βλέπω τοῦ λαοῦ, βασιλικοῦ κλωνέον.....
»Ὁ Χρόνος τὸ ἐμάρανε, τὸ μύρον του πλὴν μένει·
»Ἀ, μοὶ τὸ ἔδωκεν αὐτὸ ἡ θελκτικὴ Ἑλένη.
»Ἐκείν' ἡ κόρη τοῦ λαοῦ, ἡ δροσερὰ ἐργάτις·
»Δὲν εἶχεν αἷμα κυανοῦν, ἀλλ' εἰς τὰ βλέμματά της
»Κυάνιζ' ἡ καταγωγὴ τοῦ οὐρανοῦ ἠρέμα,
»Κ' ἦτο πορφύρα τῆς πτωχῆς νεάνιδος τὸ αἷμα!....
»Νομίζω τὸν βασιλικὸν μεμαραμμένον ἤδη,
»Πῶς τώρα ἡ φιλτάτη χεὶρ τῆς νέας μὲ τὸν δίδει.
»Ἰδού, εἰς τὸ παράθυρον ὡς τότε καθημένην
»Τὴν βλέπω πάλιν παλιν ψάλλουσαν φαιδρῶς κ' ἐργαζομένην
»Πρὸ ἀνθηροῦ βασιλικοῦ ροδίνην ὄψιν κύπτει,
»Κλωνίον κόπτει, μειδιᾷ κ' ἐπάνω μου τὸ ῥίπτει....
»Χρόνε, θεότης φοβερὰ ἰσχὺς κατηραμένη,
»Τὴν κόρην τί τὴν ἔκαμες; ποῦ εἶνε ἡ Ἑλένη;
»Ποῦ εἶνε, ποῦ; Ἀλλοίμονον· ὡς τοῦτο τὸ κλωνίον
»Τὸ ἄνθος θὰ ἐμάρανες τ' ἄβρὸν τῶν κορασίων,
»Κ' ἴσως μεσῆλιξ, γύναιον, τὴν ὥραν ταύτην πλέον,
»Τὸν ἀρίθμὸν τῶν γυναικῶν αὐξάνει τῶν χυδαίων!...
»Καὶ ὅμως ἦτο καλλονὴ ἡ ταπεινή μου φίλη·
»Ὡμίλει, καὶ ἐνόμιζες ὅτι ψυχὴ ὡμίλει.
»Τὸ στῆθός της τὸ νεαρὸν ἁγνὴ πνοὴ ἐκίνει,
»Καὶ ἦτο εἰς τὸ βλέμμα της ἁγία τις εἰρήνη.....
»Ἦτο μὲ αἷμα ἄγαλμα, μὲ σάρκα Κορυάτις
»Νεᾶνις μεγαλοπρεπὴς μ' ἀνάστημα ἐλάτης·
»Καὶ ὅταν ἡ ῥοδόχροος προκέκυπτε μορφή της,
»Τὸ λυκαυγὲς ἐνόμιζες ἀνέτειλε μαζῆ της!
»Χρόνε, θεότης φοβερά, ἰσχὺς κατηραμένη,
»Τὴν κόρην τί τὴν ἔκαμες; ποῦ εἶνε ἡ Ἑλένη;»

ΑΧ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

ΤΗΣ ΘΑΝΑΤΙΚΗΣ ΠΟΙΝΗΣ ΤΟΥ

ΣΟΛΟΒΙΕΦ

Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς τοῦ βασιλοκτόνου Σολοβιὲφ ἐγένετο ἐν τῷ πεδίῳ Φροῦκτενα.

Τὸ ἰκρίωμα ἔκειτο ἐν τῷ κέντρῳ παμμεγέθους τετραγώνου σχηματιζομένου ὑπὸ πολλῶν λεγεώνων πεζικοῦ καὶ ἱππέων χωροφυλάκων· ἦτο ἐστημένον ἐπὶ ὑψώματος ἑνὸς μέτρου περίπου, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὁποίου ἦτο ἐμπεπηγμένος ὑψηλὸς πάσσαλος μετὰ χαλκίνου κύκλου καὶ σιδηρῶν ἁλύσεων. Ὄπισθεν τοῦ ἰκριώματος ὑπῆρχε φέρετρον ἐκ μέλανος ξύλου πλῆρες ροκανιδίων.

Ἡ ἀστυνομία εἶχε λάβει μέτρα αὐστηρότατα, καὶ ἀπὸ τῆς νυκτὸς εἶχε καταλάβει τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως. Ὁ δήμιος Ὑβὰν Φρολόφ, εἶχεν ἔλθει τὴν πρωΐαν ἐκ Μόσχας. Φαίνεται ὅτι εἶναι ἀρχαῖος κατάδικος, ῥιφθεὶς εἰς τὰ κάτεργα ἕνεκα δολοφονίας, ὡς καὶ οἱ δύο βοηθοί του οἵτινες κατεδικάσθησαν ἐπὶ κλοπῇ. Ἡ ἐνδυμασία τοῦ δημίου σύγκειται ἐξ ὑποκαμίσου ἐρυθροῦ καὶ ἀναζυρίδος ἐκ βελούδου μαύρου.

Τὴν ἐννάτην ὥραν ἔφθασεν ὁ διοικητὴς τοῦ στρατοῦ στρατηγὸς Βρόκ, ἔπειτα ὁ στρατηγὸς Ἄδελσεν τὴν ἐννάτην καὶ ἡμίσειαν.

Ἦσαν ὁμοίως παρόντες ὁ στρατηγὸς Ζουρόφ, διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, ὁ ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης, ὁ αὐτοκρατορικὸς εἰσαγγελεὺς καὶ διάφοροι ἄλλοι δημόσιοι λειτουργοί.

Τὸ ἁμαξίδιον ἐφ' οὗ ἐφέρθη ὁ Σολοβιὲφ ἦτο μελανόχρουν· συνωδεύετο δὲ παρ' ἑνὸς λόχου ἐφίππων χωροφυλάκων τῆς φρουρᾶς καὶ προηγοῦντο αὐτοῦ δύο ἀποσπάσματα κοζάκων.

Ὁ Σολοβιὲφ καθήμενος ἐπὶ ἑδρανοῦ ὑψηλοῦ ἔχων τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην διὰ τοῦ μέλανος σκούφου τῆς φυλακῆς· φορεῖ ἐπανωφόριον καὶ ἔχει τὸν τράχηλον γυμνόν. Ἐπὶ τοῦ στήθους του κρέμαται μὲ γράμματα λευκὰ ἡ ἐπιγραφὴ: *Πολιτικὸς ἐγκλματίας.*

Λυθεὶς ὁ Σολοβιὲφ κατέβη ἄνευ βοηθείας· ἔπειτα, μετὰ ἀταραξίας καὶ σταθερότητος, ἀνέβη τὰς βαθμίδας τοῦ ἰκριώματος καὶ ἔστη ὑπὸ τὸν πάσσαλον. Τὸ πρόσωπόν του, ἂν καὶ ὀλίγον ὠχρόν, δὲν προδίδει βιαίαν συγκίνησιν, ἀλλ' ἔχει μάλιστα ὕφος τι ἀγερωχίας.

Ὁ Μηδενιστὴς Σολοβιὲφ

Αἱ ἀρχαὶ ἵστανται εἰς δεκαπέντε βημάτων ἀπόστασιν, ἀπέναντι τοῦ ἰκριώματος. Ἀναγινώσκεται ὑπὸ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ εἰσαγγελέως ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις.

Ἀκολούθως τὰ τύμπανα ἐκτελοῦσι ῥολισμὸν καὶ ῥῶσσός τις παπᾶς παρουσιάζει τὸν σταυρὸν εἰς τὸν Σολοβιὲφ· ἀλλ' οὗτος ἀρνεῖται ἀταράχως νὰ ἀκούσῃ τὰς διδαχὰς τοῦ ἱερέως, ὅστις ἀπομακρύνεται εὐλογῶν αὐτόν.

Ὁ δήμιος καλύπτει τὸν Σολοβιὲφ διὰ μακροῦ ὑποκαμίσου λευκοῦ περατουμένου δι' ἑνὸς σάκκου διὰ τὴν κεφαλὴν καὶ μακρῶν χειρίδων τὰς ὁποίας δένει ὄπισθεν τῆς ῥάχεως· ἔπειτα πλησιάζει εἰς τὸν κατάδικον μικρὸν ὑπόβαθρον μὲ τρεῖς βαθμίδας, τὸ ὁποῖον ὁ Σολοβιὲφ ἀναβαίνει χωρὶς νὰ κλονισθῇ περᾶ περὶ τὸν τράχηλόν του σχοινίον, ἀποσύρει τὸ ὑπόβαθρον καὶ τὸν ἀφίνει νὰ πέσῃ ἢ μᾶλλον νὰ ὀλισθήσῃ εἰς τὸ κενόν. Τὸ σῶμα περιστρέφεται. Ἡ ὥρα εἶναι δεκάτη καὶ τέσσαρα λεπτά. Οἱ σπασμοὶ τῶν βραχιόνων εἶναι λίαν καταφανεῖς, τὰ ἀνατινάγματα τῶν ποδῶν λίαν βίαια, ἔπειτα τὰ πάντα ἠρεμοῦσιν Ἡ ἀγωνία διήρκεσεν ἑπτὰ πρῶτα λεπτὰ καὶ τριάκοντα πέντε δεύτερα.

Καὶ οὕτω ἀπεβίωσεν ὁ *μηδενιστὴς Σολοβιὲφ* χωρὶς λέξιν νὰ προφέρῃ καὶ οὐδένα ἐκ τῆς ἑταιρίας τῶν Μηδενιστῶν νὰ προδώσῃ. Πάντα ὅσα ἐρρέθησαν περὶ αὐτῶν ὅτι δῆθεν ἀνεκάλυψαν μέρος τῶν ἀρχηγῶν τῆς Ἑταιρίας ἦσαν ψεύδη. Προσεφέρθησαν αὐτῷ ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας πολλαὶ χιλιάδες ῥουβλίων, ἡ χάρις του καὶ θέσις ἐπίζηλος, ἐὰν ἀπεφάσιζε νὰ ὁδηγήσῃ τὴν ἀστυνομίαν κατὰ τῶν συντρόφων του τὰ πάντα περιφρονητικῶς ἀπέρριψε καὶ ἐπροτίμησε μᾶλλον τὸ ἰκρίωμα.

ΒΙΒΛΙΑ ΝΕΟΦΑΝΗ

Ἡ πολιτικὴ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1878 Ἐν Μακεδονίᾳ Ἠπείρῳ καὶ Θεσσαλίᾳ μετὰ εἰκονογραφιῶν ὑπὸ

ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ Δ. ΣΕΙΖΑΝΗ

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς Ἀθηναΐδος.

Τιμᾶται νέων δραχμῶν πέντε καὶ εὑρίσκεται παρὰ τῇ γενικῇ ἐπιστασίᾳ τῆς ἐκδόσεως ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Πετρουπόλεως ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀριθ. 151 παρὰ τῇ διευθύνσει τοῦ καταστήματος Μιχ. Κατσίμπαλη καὶ παρὰ διαφόροις βιβλιοπώλαις τῆς πρωτευούσης, τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῶν ἐξωτερικῶν.

Συνιστῶμεν τοῖς ἡμετέροις συνδρομηταῖς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἀνωτέρου βιβλίου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ «Παρθενῶνος» ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γερανίου ἀριθ. 30.

Ἐν ΣΥΡΩι παρὰ τῷ κυρίῳ Δ. Ἀθηναίῳ.
Ἐν ΠΑΤΡΑΙΣ παρὰ τῷ κυρίῳ Σπ. Πρινάρῃ.
Ἐν ΝΑΥΠΛΙΩι παρὰ τῷ κυρίῳ Παύλῳ Ἰατρῷ.
Ἐν ΧΑΛΚΙΔΙ παρὰ τῷ κυρίῳ Γ. Ν. Φιλαρέτῳ.
Ἐν ΘΗΒΑΙΣ παρὰ τῷ γραφείῳ τῆς «Σφιγγός,»
Ἐν ΙΘΑΚΗι παρὰ τῷ κυρίῳ Κ. Ν. Πυλάτῳ.
Ἐν ΚΕΡΚΥΡΑι παρὰ τῷ κ. Π. Ἀποστολοπούλῳ.
Ἐν ΖΑΚΥΝΘΩι παρὰ τῷ κ. Γ. Κ. Σφήκα
Ἐν ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΛΕΙ παρὰ τῷ κ. Δ. Ἠλιάδῃ.
Ἐν ΒΡΑΙΛΑι παρὰ τῷ κ. Κλεάνθει Παπάζογλη.

ΤΥΠΟΙΣ «ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ»